

Marita de Sterck

Harde hand

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2023

*'Dogs do speak, but only to those
who know how to listen.'*
Orhan Pamuk, *My Name is Red*

'Animals are good to think with.'
Claude Lévi-Strauss, *Totemism*

Voor Naomi en Silvia
en hun onvergetelijke kompaan Turbo (2006 – 2022)

I

Een gouden mandje

Op handen en voeten kroop ik door mijn studio, veegde stofplukken van onder het bed, peuterde brokjes verdroogde hummus uit de mat. Zo zou een hond mijn plek verkennen, ongegeneerd rondsuffelen en alle kruimels en restjes oplebberen.

Ik krabbelde overeind toen er werd gebeld, keek door het raam. Tom, mijn favoriete collega van het dierenasiel, stond op de stoep. Hij zag er altijd een beetje verwaaid uit, maar zo had ik hem nog nooit gezien: smerige kleren, vuurrood hoofd, helemaal uit zijn doen. Als een schoolmeester zwaaide hij met zijn wijsvinger naar Turbo. Die wrong zich jankend in bochten, staart tussen de benen, oren plat, klaar om de straat op te schieten, blind en doof voor het verkeer.

Ik holde naar beneden, greep Turbo's leiband en sloeg mijn armen om hem heen. Hij stonk als de pest. Zijn rillingen kropen onder mijn huid. 'Stil maar, ik ben bij je. Komt goed.'

‘Dat denk ik niet, Mira.’ Tom wees naar zijn oude Mini.

Ik gluurde door het open portier: de ramen en het dashboard onder de kwijl, de zetelhoezen verscheurd, op de vloer een stinkende brij van kots en pis en stront. Er was een tornado door Toms autootje geraasd. En ik wist hoe die heette.

‘Wat is er gebeurd?’ Het kostte me moeite om zacht te praten. ‘Je hebt Turbo toch niet alleen gelaten?’

Tom schudde het hoofd. ‘De bestelling in de apotheek lag klaar, betaald en al. Ik vloog er binnen en buiten. En op drie minuten... Ik neem die hond mee terug naar het dierenasiel, Mira. Hij is nog verknipter dan we dachten.’

‘Kom mee naar binnen. Geef ons tenminste een kans. Zelfs de moeilijkste hond verdient een warme thuis, heb je zelf gezegd.’ Ik kneep zo hard in Turbo’s leiband dat mijn knokkels wit werden. Voor deze hond zou ik vechten.

Tom greep zijn gehavende rugzak, smeed het portier dicht en sjokte achter ons aan.

Ik droeg Turbo de trap op. Hij was uitgeput, nog altijd in shock. Voorzichtig zette ik hem neer in de kartonnen doos die ik met oude dekens had bekleed. Ik schoof mijn stoel tegen de doos aan en wreef met een handdoek over zijn vuile vacht. ‘Bij mij ben je veilig, ik laat je nog geen seconde alleen.’

Tom waste zijn handen. 'Ik kan beter douchen.'

Ik maakte mijn paardenstaart los, en weer vast, zo vast dat het pijn deed. 'Laten we eerst de vragenlijst overlopen.'

'Dat heeft toch geen zin.' Tom zuchtte. 'Het was even wat rustiger na dat bijtincident. Maar nu dit weer!'

Ik goot water in een bakje, streelde Turbo's flanken terwijl hij dronk. 'Turbo wilde dat kind waarschuwen dat ze van zijn eten moest afblijven. Ze hadden hem niet op proef mogen meegeven aan een gezin met kleuters. Hier komen nooit kinderen, dat kunnen we al meteen afvinken.'

'De andere adoptiepogingen zijn ook mislukt.' Tom vulde een glas en dronk het in één teug leeg.

'Ik ken zijn lastige kantjes. Ik heb een schuilhol gemaakt. Dat helpt hem.' Dat het hol onder mijn bureau mijn eigen schuilplek was, zei ik er niet bij. Dat ik Turbo even hard nodig had als hij mij, ook niet.

'Als ik verslag uitbreng van wat er vandaag is gebeurd, Mira, dan...'

Ik legde mijn hand op zijn arm. 'Toen die rotkat door jouw schuld ontsnapte, heb ik niets verklapt.'

'Hier heb je je vragenlijst!' Tom viste een map uit zijn rugzak en smeed die op de tafel.

Ik streek over de bladen. 'Eerste vraag: hoe ga je voldoen aan de bewegingsbehoeften van je hond? Wel, ik

ga twee keer per dag met hem wandelen.’ Ik probeerde kordaat te klinken, maar dit was bluf. De periode waarin ik van bed naar schuilhol kroop en terug, lag al een poos achter me, maar er waren nog altijd dagen dat ik niet eens tot bij de bakker geraakte. Als Turbo hier woonde, moest ik uit bed komen, hem uitlaten, mezelf opkrikken om hem goed te verzorgen. Ik kneep in mijn pen. Kon ik die verantwoordelijkheid aan? Had ik al niet genoeg met mezelf te stellen?

Turbo duwde zijn neus tegen mijn been, hij piepte zachtjes. Ik moest doorzetten. Voor Turbo kon ik het verschil maken. En hij voor mij.

‘Volgende vraag: wie neemt het over als je ziek bent? Mijn familie is piepklein en mijn moeder heeft een drukke baan. Als het nodig is laat de buurvrouw Turbo uit.’ Ik wist dat mijn bovenbuur Elena heette en alleen woonde, maar ik had geen idee of ze van honden hield.

‘Gaat de eigenaar van de woning akkoord?’ Ik vinkte af. ‘Ja!’ Ook deze leugen rolde er vlotjes uit, terwijl de huisbaas een stevig obstakel was, en niet het enige.

‘Op de volgende vraag moet ik nee antwoorden. Ik heb nooit eerder een hond gehad, maar jullie dachten allemaal dat ik jarenlange ervaring had.’ In mijn dromen was er wel altijd een hond geweest, sinds ik als kleuter op tv een sint-bernard een skiër uit een berg sneeuw had zien opgraven. Volgens mijn moeder had

ik met beide handjes op het scherm geklopt. 'Kom eruit, kom naar mij.'

Ik streelde Turbo's zijdezachte oren. Eindelijk kwam hij een beetje tot rust.

Tom fronste. 'Als meneer weet dat hij niet alleen is, is alles in orde. Wat ga je doen als je werk vindt, Mira?'

'De wereld zit niet te wachten op een archeoloog zonder diploma.'

'Misschien maak je je studie af. En je zou kunnen lesgeven. Nu er zo veel leraren te kort zijn, mag je ook zonder diploma aan de slag.'

'Lesgeven is niets voor mij.' Ik had het geprobeerd, twee weken als interim-leraar geschiedenis, maar het was me niet gelukt om een bende pubers in toom te houden.

'Ik zoek thuiswerk, als freelancejournalist. En ik heb lang over die adoptie nagedacht. Ik weet goed wie ik in huis haal: een hond met een serieuze hoek af.'

'Ik moet toegeven dat ik het best dapper vind. Die arme Turbo heeft zo veel littekens, zo veel angsten.'

Ik beet op de binnenkant van mijn wang. Ik, dapper? De angsthaas die niet eens haar eigen leven op de rails kreeg? Dacht ik echt dat ik een zwaar getraumatiseerde hond aankon?

Turbo likte mijn vingers. Hij rekende op mij. Dit moest lukken, koste wat het kost.

'Ik wil het proberen, Tom. We weten allebei wat

er kan gebeuren met een hond die niet geadopteerd raakt.'

Met zijn wijsvinger krawde Tom tussen Turbo's ogen. 'Turbo heeft chance dat hij jou heeft ontmoet. Jullie lijken niet alleen op elkaar, jullie zijn soulmates.'

Dat hoorde ik vaker als ik met Turbo op stap was, dat we op elkaar leken, met onze stugge, krullende haren, kleur koffie met melk, onze donkerbruine ogen en lange, slanke benen. En dat we verwante zielen waren, had ik al bij onze eerste ontmoeting doorgehad.

Tom trok de vragenlijst naar zich toe. 'Stel dat je een nieuwe relatie begint, gaat samenwonen?'

'Dan moet hij Turbo erbij nemen.'

'De grootste lastpak van het dierenasiel!'

Dat had Kobe ook over mij gezegd: 'Je bent mooi en lief, Mira, maar wel een lastig portret!'

Ik klopte met gekruiste vingers op de houten tafel. 'Geef toe, Tom: prikkelarme omgeving, baasje met tijd en geduld, gemotiveerd. En het belangrijkste: Turbo is graag bij mij.'

'Ik zwicht.' Tom stak zijn handen in de lucht. 'Ik zie dat die hond hier een gouden mandje krijgt. Ik geef jullie een kans, maar bij het eerste incident...'

'Bel ik je, beloofd.' Ik stond recht om Tom een knuffel te geven, maar hij deinsde terug.

'Sorry, ik zie er niet uit.'

Tom schoot in een lach. 'Jij ziet er prima uit, Mira.'

Ik ben de vetlap! Zou ik hier misschien even mogen douchen?’

Ik wees naar de douchecel. ‘Je kunt een jogging lenen. Ik maak intussen je auto schoon. En ik bezorg je nieuwe zetelhoezen, plus een nieuwe rugzak.’

Ik probeerde niet te denken aan mijn bankrekening. Turbo was gered. En ik ook.